

споменавания принцип „картина в картината“, който в случая помага да се засили и изведената от В. Стефанов идея за илюзивността на живота, който водят Димовите герои. В центъра на корицата е монтирана картината на А. Поленов – „Плач“. Мотивът за оплакването от своя страна също кореспондира с част от обговорените от В. Стефанов проблеми – за пагубната сила на страстите и за смъртта, а образът на търкалящото се по склона слънце алюзивно се свързва с живота, който стремително изтича пред погледа на безпомощно вдигналия към небето ръцете си човек.

Изданието на „Труд“ също вкарва част от картина в центъра на корицата. В този случай обаче е избран детайл от картина на Вл. Димитров – Майстора. Женското лице асоциативно ни припомня родовото начало, корените, които Димовите герои доброволно прекъсват в името на големите си цели и амбиции. В същото време този детайл препраща и към предговора на Т. Жечев, в който изследователят говори за своеобразното стопляне на женската хубост, което се случва в образа на Ирина. Неслучайно е избрана картина на художник, в творчеството на когото преобладават меките и топли пастелни тонове.

Опитът за обобщение ни изправя пред няколко основни неща.

Бидейки задължителни за (в) битието на книгата, кориците са полета, които издателите на Димов избират да запълнят или не с картини и (ли) текст, като този избор може, но не е задължително, да бъде следствие от определени полиграфически тенденции.

Кориците на по-ранните Димови издания имат за цел преди всичко да насочват тематично читателя, предлагайки му и определени интерпретативни хоризонти. Може да се каже, че до към 90-те години на 20. век корицата главно се опитва да предвиди и да отговори на очакванията, предпо-